

Ewout Storm van Leeuwen

De reis van Chéri

Ik heb een reis gemaakt naar Ierland
om mezelf opnieuw (uit) te vinden.
In gezelschap van een kat.

ISBN 978-90-72475-51-C

Uitgeverij Magister
NUR 301 (novelle), 508 (Reisverhalen)
met eigen kleurenfoto's

De reis van Chéri

Ewout Storm van Leeuwen

Uitgeverij Magister

Ewout Storm van Leeuwen, *De reis van Chéri*

Copyright © 2017 Ewout Storm van Leeuwen

Een uitgave van Uitgeverij Magister

Omslag en opmaak: Ewout Storm van Leeuwen

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
gereproduceerd zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.

magisteruitgeverij@gmail.com

www.magisteruitgeverij.nl (webwinkel)

NUR 301 (Novelle), 508 (Reisverhalen) met kleurenfoto's

ISBN 978.90.72475.51.0 (papieren boek)

ISBN 978.90.72475.57.2 (eboek)

1. Met de zenuwen in mijn keel

Met een toenemende verbeterheid werkte ik dag na dag om de atelierwagen rijklaar te krijgen. Er waren dagen dat alles tegenzat. Het regende, dingen pasten niet, schroeven braken af. Soms was er een dag dat alles goed ging.

De dwingende behoefte om uit mijn ingesleten patronen te breken hield me aan de gang met een vastberadenheid die me zelf verbaasde. Het was meer dan koppigheid. Ik wilde zo goed mogelijk voorbereid naar Ierland. Reizen op de bonnefooi is leuk en avontuurlijk, maar dan wel met een basaal comfort, de zekerheid van een niet lekkend dak en een warme douche elke ochtend.

Toen de verlichting eindelijk werkte, was ik het zat. Mijn geld was ook op. Ik sjoerde alles wat nog los zat vast, stouwde gereedschap en nog te verwerken materialen achterin en haakte de wagen aan de bus. Ik had de overtocht van Cherbourg naar Rosslare al een keer verzet en de nieuwe datum van afvaart naderde.

‘Zou je nu wel vertrekken?’ vroeg mijn ex bezorgd. ‘Er is storm voorspeld en straks is het donker.’

Ik ging in gedachten alles na, terwijl de motor stationair ronkte en de cabine langzaam warm werd. Watertanks vol, diesel, crackers, waterfles, pepermuntjes... Ik knikte, te nerveus om te kunnen praten. Foerageren zou ik wel in Frankrijk doen.

‘Wacht even.’ Ze rende weg en kwam even later terug met een plastic tasje. Ik nam het door het raampje aan.

Chocoladerepen en een envelop met geld.

‘Dank je,’ wist ik uit te brengen.

‘Ga dan maar,’ zei ze zachtjes. ‘Wees voorzichtig.’

Stijf van de zenuwen reed ik om het huis heen het erf af. Takken krasten langs het dak van de bus. Een wiel van de wagen kwam in de scherpe bocht in de berm terecht. Een uitstekende stronk schraapte langs de houten wand. Voortaan verder uithalen.

De weg opdraaien ging beter. Langzaam trok ik op. De bus had nauwelijks last van de wagen. Op de grote weg durfde ik tot tachtig te gaan, er was weinig verkeer.

De oplooptrem van de wagen werkte goed, ik voelde hem trekken aan de bus toen ik remde bij een stoplicht.

Op de snelweg had ik harde wind dwars. De bus en de wagen waren beide zwaar met een laag zwaartepunt, alleen bij een vlaag voelde ik ze even wiebelen.

Langzaam werd de knoop in mijn buik minder.

Ik was in augustus begonnen met de wagen, nadat ik het plan had opgevat lange tijd op reis te gaan. Ik had mijn oude schilderskist vol gekocht met tubes waterverdunbare olie-
verf, penselen, kwasten, media. Ik had doeken en borden aangeschaft om op te schilderen.

Het was nu begin mei en er stond een wagen. Heel anders dan ik me had voorgesteld. Ontworpen door iemand die ik begeleidde, als project om hem uit een depressie te halen. Hij had tot december met mij aan het casco gewerkt, was toen niet meer depressief en ging wat anders doen, zodat ik de wagen zelf mocht afbouwen.

Per 1 januari was ik uit de maatschap met mijn ex gestapt, per 1 maart had ik ook alle individuele begeleiding beëindigd. Ik was vrij om te gaan. Zodra de wagen klaar was.

Ik stelde hoge eisen aan de atelierwagen.

Hij had een elektrisch systeem met zonnepanelen op het dak, die ik draaibaar had gemaakt. Er zat een omvormer in voor 230V, die op de accu en op de motor van de bus kon werken. Voor mijn comfort had ik een watersysteem met elektrische boiler, aanrechtje en een douche met een chemisch toiletje aangelegd. Achteraan zat een uitklapbaar achterterras, bereikbaar via twee tuindeuren. Een gespecialiseerd bedrijf had elektrische movers op de wielen gemonteerd, want het ding was veel te zwaar geworden om met de hand te verrijden. Ik had rijplaten voor onder de wielen als de wagen vast kwam te zitten. Dat was me een keer gebeurd na een regenbui in Zuid-Spanje met een gehuurde kampeerbus. We misten daardoor het vliegtuig terug. Dat was duurder geweest dan een paar rijplaten.

Het waren complexe onderdelen, die heel veel tijd en geld opgeslorpt hadden.

Achter me stond de lucht in turkoois, zwart, rood en geel getekend toen ik België inreed.

Ik werd ingehaald door een camper, die naast me bleef rijden. Toen ik eindelijk opzij durfde te kijken, wees een vrouw naar achter. Zeker wat loos. Half in paniek draaide ik een parkeerplaats op en sprong uit de bus. Een deurtje van de kast voorop de triangel van de wagen stond open. De grendel was losgetrild. Ik pakte een schroef en schroevendraaier en zette het deurtje definitief vast. De grendel van het deurtje aan de andere kant klemde, daar was het niet nodig om de boel dicht te schroeven. Later bleek dat ik toch een paar dingen verloren had.

Vorbij Gent sloeg de ontspanning toe, ik bleef maar gapen en geeuwen, tot de tranen uit mijn ogen biggelden. Ik wilde even rusten, maar alle parkeerplaatsen stonden tjokvol met vrachtwagens, tot op de vluchtstrook.

Ik kon echt niet veel verder doorrijden met zoveel slaap achter mijn ogen. Ik moest wat vinden, dan maar weg van de snelweg.

Bij een donkere afslag hoopte ik bovenaan een plek te vinden, lang genoeg voor mijn combinatie van veertien meter. Er was er eentje, die helaas al bezet was door een donkere camion.

Ik kruiste de weg bovenaan om weer op de snelweg te komen. Er was een vluchtstrook langs de oprit die niet bezet was. Ik parkeerde zo ver mogelijk in de berm. Er was geen straatverlichting en ik durfde geen parkeerlichtjes te laten branden. Als de accu leeg zou raken...

Met een kussen op het stuur probeerde ik te slapen.

Blijkbaar stond ik stijf van de adrenaline. Mijn spieren waren elektrisch alsof ik aan schrikdraad zat, mijn hoofdgonsde van gedachten en beelden. Wat probeerde ik te bewijzen met deze reis? Waarom vluchtte ik, want daar leek het op. Waarvoor was ik op de loop? Voor de leegheid van mijn bestaan? Voor het beslag dat anderen legden op mijn doen en laten?

Daarvoor had ik mij juist teruggetrokken. Behalve dat het me meer dan de helft van mijn inkomen had gekost, had het nog niet veel vrijheid opgeleverd. De wagen, ja, maar die bevatte ook ettelijke nagels aan mijn doodskist.

Plotseling werd ik bevangen door moeheid.

Ik had bijna twee uur geslapen. Mijn lijf prikte en was stijf, mijn kleren plakten aan mijn klamme huid. Ik startte de motor en dronk gulzig verdunde appelsap tot het uit mijn mondhoeken liep. Even naar buiten, plassen bij het rode licht van de achterlampen.

Rillend van de nachtlucht tegen mijn bezwete vel stapte ik in en reed de snelweg op. Er was geen ander verkeer, af en toe een tegenligger. Ik moest nog af en toe geeuwen, de loden loomheid was gelukkig weg. Kauwend op crackers volgde ik de borden naar Rijssel (Lille). De nacht was stil, een halve maan liet zich af en toe tussen de wolken door zien, wolken die zilverwit oplichtten als de maan zich even verschool. De verlichting van de snelweg was uit. Er waren geen auto's zichtbaar op mijn weghelft. De bus bromde tevreden bij 90 km/u, ik was lichamelijk wakker en alert, geestelijk was ik in mijn herinneringen gedoken.

Ik had deze reis verzonnen om 'mezelf opnieuw uit te vinden'. Tijdens een retraite in Marokko, ruim een jaar geleden, had ik als het ware opnamen kunnen afspelen uit de tijd dat ik peuter was, toen het opsluiten begonnen was, en uit mijn adolescentiejaren, toen mijn leven niet op het prenataal uitgestippelde spoor kwam. De retraite had geresulteerd in een levensgrote behoefte om het niet gelopen spoor en het gelopen spoor te verenigen. Ik had het gevoel niet verder te kunnen leven zonder verzoening.

Ik had de beelden gezien uit de laatste jaren op het gymnasium, toen ik vaste verkering had. Zij zou de wereld voor mij openen waar ik tot mijn recht zou kunnen komen, met al mijn talenten. Een wereld van kunst, muziek, mode.

Ik had zelf al toegang verworven tot de wereld van films. Maar ik zag dat niet. De betekenissen gingen langs me heen. Mijn gevoel was zover weggesloten dat ik als een autist onmachtig stond als dat werd aangesproken. Bevroren, met lege ogen. Iemand heeft me dat veel later eens verteld. Ik reageerde niet op zijn vraag of ik Ewout was. Hij trof bij mij lege ogen aan, die hem niet zagen, terwijl hij twee keer pal voor mijn neus was gaan staan. Dat moet toen ook gebeurd zijn.

De pijn is nog niet geleden, tranen dreigen me te verblinden. Woest veeg ik ze af, ik stuur hier een combinatie van 3,5 ton met 90 door de nacht!

Zij zou de moeder van mijn kinderen worden. Ze was al zwanger van me geraakt en had helemaal alleen in Engeland een abortus laten doen (het was 1966). Ik kon er niet eens op reageren toen ze het me in bedekte termen vertelde! Stom als een stenen beeld. Geen gevoel, niets, leeg, dood. Dood?

Niet echt dood, wel geatrofieerd door jarenlange eenzame opsluiting.

Ik heb kunnen reconstrueren dat in mijn derde levensjaar iets zo traumatisch is gebeurd dat het blijde peutertje dat ik volgens mijn oudste zus was, opeens veranderde in een dwars en nors kind, dat nooit wat zei. Nooit wat wilde. Niet meer reageerde.

Ik was net vier toen mijn broertje werd geboren. Vanaf die tijd was ik volkomen alleen. Het kind had hersenletsel opgelopen door zuurstofgebrek en alle aandacht ging naar hem.

Mijn autistische pantser werd ondoordringbaar.

Niemand zag het.

Mijn ouders hadden hun gevoel in de Jappenkampen in Indië op moet sluiten om te overleven. Mijn broer en zus hadden elk op hun eigen manier de verschrikkingen overleefd en leidden hun eigen leventje.

Ik was moederziel alleen en ik vond dat normaal. Ik miste niet wat ik niet had. Sterker nog: als het me werd aangeboden reageerde ik er niet eens op.

Toen mijn verkering doorkreeg dat ik geen gevoelens koesterde, verweet ze me dat ik niet van haar hield. Ze probeerde iets bij me in beweging te brengen. Ik kan me het gevecht nog herinneren dat ik voerde om haar te bewijzen dat ik wel van haar hield. Maar ik wist niet wat houden van was. Ik vocht om iets te bereiken wat buiten mijn bereik was, iets noodzakelijks. Ik zat in een gesloten bol. Mijn betonnen pantser was niet te breken.

Zelfs het enige dat ons bij elkaar gehouden zou kunnen hebben, seks, kon mij niet uit mijn zombiestaan halen.

Direct na mijn eindeamen moest ik in dienst. Na vier weken was ik weer thuis met S5. Ze had intussen een ander, een oudere man met een Jaguar.

Ik had het niet alleen voor mijzelf verknold, ook zij kon niet volgens haar bestemming leven. Een dubbele schuld.

Met een strak gezicht reed ik door de nacht. Hoe kon ik uit de brokstukken van mijn leven nog iets zinvol assembleren?

In Noord-Frankrijk waren de heuveltoppen bezet met rijen windturbines waarvan de rode toplichten tegelijk aan en uit gingen. De borden wezen nu naar Lille (Rijssel).

De eerste camions kwamen tot leven. In het noordoosten begon er onderscheid te komen tussen de donkere heuvels en de lichter wordende hemel. Het was onbewolkt, op een paar kleurende windveren na. Het rijden werd een genoegen, verwarming aan, raampje open. Ergens voorbij Lille sloeg ik verkeerd af en kwam na een lange omweg over Béthune toch bij Arras terecht om de weg naar Amiens te nemen. Ik vond het niet erg, ik had in ieder geval alle routes à péage weten te vermijden. Bij een aire stopte ik voor een vroege café au lait en een croissant. Ook tijd om op de kaart te kijken; tot nu toe reed ik de route uit mijn hoofd.

De weg raakte vol. Het was best lekker lui rijden in de rechter colonne vrachtwagens. Laat die nerveuze personenauto's maar links langs razen.

Na Amiens was ik nog niet moe en besloot door te rijden. In Rouen was het spitsuur en waren files niet te vermijden. De rij auto's kroop langs een supermarkt. Tijd om goedkoop te tanken en inkopen te doen. Helaas was de winkel nog niet open, maar het tankstation had een betaalautomaat.

In het département Calvados waren plenty adressen waar ik gratis kon staan. Ik zocht in de gids van France Passion een aantal plaatsen op langs de hoofdroute.

Verder maar weer, richting Caen. In Frankrijk kan je altijd kiezen bij een route à péage om de groene borden te volgen, die je langs oude routes nationales door dorpen en stadjes leiden naar je bestemming. Het schiet niet erg op, maar ik vind het rijden door de campagne onzeglijk veel aangener dan de 'wormholes' van de tolwegen. Die brengen je weliswaar snel van hot naar her, echter volkomen afgescheiden van het land waar je doorheen rijdt.

In een stadje kon ik voor een boulangerie parkeren en kocht er een pain de campagne. De bakkersvrouw serveerde ook café au lait en zoete broodjes.

De meeste snelwegen in Normandië leiden naar Parijs, leek het wel. Ze trokken in ieder geval zoveel verkeer aan, dat het rustig was op de secundaire wegen.

Ik begon aan het eind van mijn Latijn te raken en besloot de dichtstbijzijnde camperplaats op te zoeken. Van de route nationale sloeg ik een route départementale in, door een stadje waar een weg van de vierde orde me het land invoerde. Er verschenen bordjes met het logo van France Passion bij splitsingen en kruispunten. De weg versmalde tot ik er alleen op paste. En inderdaad: een tegenligger. Bij het zien van mijn combinatie reed de vrouw achter het stuur achteruit tot een splitsing, waar we elkaar konden passeren. Uiterst vriendelijk. Langs het groen omzoomde weggetje stonden hier en daar oudere huizen en boerderijen, afgewisseld door vrij luxe huizen van, waarschijnlijk, Parijzenaars. Veel vakwerkbouw, mooi en authentiek, ook enkele nieuwe huizen waren traditioneel gebouwd.

De ciderboerderij die mijn doel was bleek heel groot en niet bewoond door de uitbaters, maar door huurders. Gelukkig was de boerin er met haar kinderen bezig. Lichtelijk verbaasd dat ik zo vroeg in de ochtend kwam wees ze me een wekje waar ik het rijk alleen had.

Daar stond ik dan, voor het eerst op bivak met mijn wagen. Ondanks een hele nacht rijden bleek de accu van de wagen niet opgeladen te zijn. De verbinding tussen bus en wagen met een stekker bleek geen contact te hebben gemaakt. Geërgerd trok ik er aan.

Verbaasd hield een losse draad in mijn hand. Ja, allicht dat er geen stroom bij de accu aankwam. Met een waterpomp-tang kneep ik de losgelaten stekkerpin vast op de draad. De andere draden hielden wel.

Ik was niet voor één gat te vangen, klapte een trapje om-laag en klom op het dak van de wagen om de zonnepanelen overeind te zetten en op de zon te richten, die zich veel liet zien tussen overwaaiende wolken. Ik zette de omvormer aan om de boiler op te laten warmen voor een douche straks.

Te opgefokt om te slapen verkende ik het enorme erf, kauwend op het verse brood. Er was niemand aanwezig, niemand aan het werk en alle deuren waren op slot.

Op een stoel in de zon viel ik in slaap.

Soezerig kleepte ik me uit en kroop in het bed in de bus. Daar kon ik me geheel laten gaan. Ik moest er een beetje van huilen.

2. Daar zat ik dan

Gewekt door een volle blaas plaste ik in de bosrand achter de bus, klom op het dak van de wagen om de zonnepanelen te verdraaien en kroop terug in bed.

Van slapen kwam niets. Angst dat ik roemloos met de wagen in de berm zou belanden omdat er van alles niet aan deugde, had me ingehaald. De onzekerheid die ik met alle macht en een soort hyperactiviteit gedurende de laatste weken had onderdrukt, wekte in mijn koortsige brein ongelukkige scenario's op.

Ik kon beter weer gaan rijden. Dat vereiste een onversneden hier en nu zijn.

Voorbereid op onvoorziene storingen en weigerende systemen probeerde ik de douche. Warm! De boiler had tenminste gewerkt en de waterpomp deed het ook. De accu had nog 45% capaciteit en de zon leverde zeker 15 ampère, als er geen wolk voor zat. Ik baalde dat de tweede accu die ik had besteld, niet leverbaar was geweest. Nu zat ik met een onvolledig systeem en te weinig capaciteit.

Het was een genot om mijn kleverige lijf af te spoelen en me te scheren. Dat de afvoer op een verkeerde plaats zat en ik alle water met een spons en emmer uit de rvs douchebak moest deppen was weer een domper. Misschien als ik de wagen goed horizontaal zette... ik liet het erbij, ik vertrok toch vandaag weer.

Aangekleed en terug op mijn stoel in de zon merkte ik hoe vermoeid mijn lijf was. Hoe kon ik mijn overactieve geest en koortsige brein tot rust manen?

Hoe kon ik mijn wezen, mijn geest, mijn herinneringen, la-

ten stroken met mijn lichaam? Ik voelde me niet congruent, als bij een misdruk waarvan de kleuren verschoven zijn ten opzichte van elkaar.

Ik wist niet wat ik moest en bleef in de zon zitten soezen. Achter de bosrand was iemand een complex gazon aan het maaien, te oordelen aan het veranderende geluid en het vele achteruit schakelen.

Aan het eind van de middag trok de lucht dicht. De accu was tot 78% geladen. Dat had toch beter gekund. Misschien kon die ene accu niet alle zonnestroom verwerken.

Ik legde de zonnepanelen plat en sjoerde ze vast. Dan kon ik dat tenminste niet vergeten voordat ik weer ging rijden.

Het werd killer en ik zette de dieselkachel in de bus aan. Proviand was er nog niet, ik at brood met een kop bouillon. Onrust dreef me de vroege avond in voor een wandeling.

Er was een dicht net van smalle asfaltweggetjes, waaraan achter hoge hagen verscholen zomerhuizen en villa's stonden. Een ruw, diep uitgereden trekkerspoor leidde het dal in. Balancerend over losse keien daalde ik langzaam af. De lage zon scheen net onder donkere wolken en boomkronen door. Het rossige schijnsel doorlichtte een geheimzinnig ogende bosrand van kronkelende wortels, knoestige bomen met een enkele oeroude reus, bemoste hellingen en veel bloeiende planten langs het pad, waar meer licht was. Prikkel draad aan de lage kant van het weggetje zag er nieuw uit. Beneden werden wel eens koeien geweid, te oordelen aan verdroogde vlaaien. De weide waar het spoor in eindigde was onbegaanbaar vanwege brandnetels, distels en bramen, zodat ik terug omhoog ging.

Halverwege hield ik stil om beter om me heen te kijken.

Waarom werd ik zo mistroostig van deze omgeving?

Nu ik met andere ogen keek, met aandacht voor de dingen die buiten me waren in plaats van voor de dingen in mijn kop, zag ik wat er loos was. De knoestige stronken waren ooit ruw afgezaagd, ingerot en in kronkels en bobbel uitgelopen, die weer waren afgezaagd en weer uitgelopen. Prikkeldraad was in stammen ingegroeid, bouwafval en oud roest lag onder mos en dorre bladeren. Het pad was diep kapot gereden door zware tractoren; brandnetels, bramen en kamperfoelie woekerden. Hier werd gevochten. Natuur tegen mens. Natuur tegen natuur. Groei naar een hogere orde, ecologisch gezien, versus vernietiging en onverschilligheid. Er was een doorkijkje naar de weelderige tuin van een villa, bestaande uit een klassiek vakwerkgebouw met idem bijgebouwen. Daar heerste ook een hogere orde, besefte ik. Daar waren natuur en natuurlijke bouwmaterialen volgens een strak plan tot een geheel gesmeed. En degelijk onderhouden. Ik hoorde een grasmaaimachine aan het werk.

Ik liep verder het pad omhoog. Ik kon niet begrijpen waarom aan de ene kant van een eigendomsgrens schoonheid heerste, ontworpen en gemaakt door creatieve vaklieden, terwijl erbuiten de natuurlijke schoonheid op de voor een boer waardeloze helling zo werd mishandeld.

In de warme bus zette ik thee en ging op bed liggen. Ik had geen wijn aan boord. Spaanse wijn vanuit Nederland naar Frankrijk meenemen vond ik een gotspe, dat deed je niet.

Beelden van de afgelopen maanden kronkelden door mijn brein. Zoals beslissingen die heel anders uitpakten dan gedacht, of beslissingen waar ik eigenlijk spijt van had.

Ik was in een negatieve, sombere bui, dat wist ik wel.

Er waren ook lichtpunten geweest, hulp, goede ideeën, een ontwerper die het model en het casco had bedacht en meehelpen bouwen. Anders zou ik hier nu niet met een compleet uitgeruste kampeerbus en mobiel atelier in Frankrijk zijn.

Misschien zat het wel in mijn genen, dat ik alles wat naar me toekwam afzette tegen wat ik verwachtte, en dat het altijd teleurstelde. Nu kon ik mezelf wel uitschelden voor on dankbare hond, maar daar kwam ik niet mee weg. Er was iets fundamenteels verkeerd gegaan in mijn leven. Dat had ik rauw en gruwelijk voor mijn geestesoog af laten spelen tijdens mijn retraite in Marokko. Nu zocht ik naar een leidraad, een clou waar ik me op kon richten voor het restant van mijn leven.

Na mijn eenentwintigste verjaardag, ongemerkt voorbijgegaan in een kazerne in Kampen, moest er een koers worden uitgezet. Ik had alle berichten, signalen en uitnodigingen voor een vol en zinvol leven gemist. Ik weet nog dat ik een vage notie had dat mensen belangstelling in me tot uitdrukking hadden gebracht, waar ik niets van begrepen had.

Ik kwam thuis, afgekeurd. Ik was er wel trots op, dat ik zo standvastig was geweest om de inbreuk op mijn soevereiniteit door het leger te herkennen en af te wijzen. Ik had drie weken nauwelijks iets gegeten tot het was opgemerkt en ik alsnog afgekeurd werd. S5, de laagste score voor stabiliteit. Thuis was ik inderdaad pudding. Mijn verkering was uit. Wat moest ik met mijn leven?

Ik had toen al geen idee.

3. Verder dan maar

De volgende dag was ik vroeg op. Er was geen warm water. De accu was ontladen doordat ik de koelkast niet had uitgezet. Ik richtte eerst maar eens de zonnepanelen naar de zon. Niet genoeg. Misschien als ik de motor bijzette?

Na een uur had ik warm water en nam een douche, gevolgd door het wegsponzen van het water. Daar moest ik toch wat op verzinnen.

Er was niets wat me hier hield, van de boer en boerin waren geen sporen te bekennen om dankjewel te zeggen. Ik liet een briefje achter op een deur.

Volgende traject. Ik had nog vijf dagen voordat de boot vertrok. De streek beviel me en ik zocht een volgend adres in de buurt, ook een ciderboerderij.

In Lisieux kon ik parkeren. Op het plein bij de kerk dronk ik koffie en deed in de buurt boodschappen in kleine winkeltjes en een kleine supermarkt.

Het was een rommelig, sleets stadje met nog prachtige oude vakwerkhuisen, de meeste verwaarloosd, scheef hangend tegen zijn buren, en niet altijd bewoond.

Een stuk opgewekter reed ik verder het land in, de bus geurend naar alle heerlijkheden die ik had ingeslagen. Onderweg controleerde ik of de koelkast werkte en of de boiler opwarmde. Beide functioneerden naar believen. Zolang de motor draaide dan. De accu laadde nog steeds te weinig bij naar mijn zin.

Het doel van vandaag bleek een groot, keurig onderhouden complex te zijn van oude vakwerkgebouwen en een nieuwe loods. De eigenaar was buiten bezig en heette me welkom met een uitnodiging straks in de bar wat te komen drinken. Er waren vijf grote camperplaatsen tussen hagen van 3 meter hoog. Onder het kort gemaaid gras was de grond hard. Tot mijn voldoening lukte het om de combinatie achteruit in één keer precies op de juiste plek te krijgen. Zonnepanelen richten, stoel en tafeltje buiten. Tijd voor een versnapering.

Aan de bar tikte ik op de bel.

Natuurlijk dronk ik de cider die de eigenaar van de cidrerie aanbeval. Krachtig en vol van smaak. Ik kocht twee flessen en een fles appelsap. De calvados was smakelijk, maar mij te sterk en de pommeau was me te zoet. Mijn Frans was gebrek-kig, ik beperkte me voornamelijk tot luisteren en proeven. Na een korte wandeling maakte ik een fles cider open en at er kaas, worst en brood bij.

Het landschap was weelderig en waterrijk. Tussen de landerijen en boomgaarden stonden bungalows met keurige gazons, oprijlanen met elektrische poorten, perfecte heesters en geschoren hagen van beuk en coniferen. In dit deel van Frankrijk heerste zeker geen armoe op het platteland.

In de banlieus van stadjes misschien. In die buurten kwam je als doorreizende toerist niet.

Terwijl ik peinsde waarom ik toch van alles altijd de lelijke kantjes het eerste zag, raakte de fles leeg. Het was nog te vroeg om te gaan koken en ik ging een dutje doen.

Het werd een eenvoudig diner: een groot stuk rundvlees, bijna nog rauw, gekookte aardappelen en gestoofde prei met spitskool. Ik schakelde over op de rode wijn die ik op gevoel had gekocht. Hij smaakte zoals ik gehoopt had.

Nu ik me geleidelijk kon ontspannen kwam een grondeloze vermoeidheid aan de oppervlakte. Ik sliep die nacht bijna twaalf uur.

Tegen de middag was ik zover dat ik de reis voort kon zetten. Na een handdruk met de eigenaar draaide ik de weg op, dat ging net in één keer, en reed terug naar de hoofdweg.

Zwervend door centraal Normandië, min of meer richting Cherbourg, wilde ik aan de westkust van het schiereiland uitkomen. Zover kwam het niet.

Attent gemaakt door – weer – een inhalende camper dat er iets niet pluis was achter me, zocht ik een parkeerplaats waar ik ook weer weg kon.

Naast een brug was een afrit naar het riviertje, verhard, goed zicht. Ik zou zonder veel moeite achteruit weer op de weg kunnen komen. Ik parkeerde langs het hek van een soort zuiveringsinstallatie en ging kijken. De afvoerslang van de vuilwatertank sleepte over de weg. Blijkbaar al een hele tijd: de kogelkraan aan het eind was eraf en de koppeling afgesleten. Ik was hem bij mijn vertrek vanmiddag gewoon vergeten op te binden. Nou ja, het vuile water was ik ook kwijt. Toch stom.

De zuiveringsinstallatie bleek te bestaan uit bezinkbassins voor de hemelwaterafvoer van het dorp. Het stonk er niet en ik besloot een nachtje te blijven.

De afrit naar het riviertje werd veel gebruikt, bleek die middag. Een kano club kwam er kajaks te water laten, vissers en wandelaars kwamen langs.

Aan de overkant van de weg lag een oud complex, ooit een klooster met een kapel.

Nu een herenboerderij met kleine huisjes langs het voorplein en een grote schuur (de vroegere kapel). Ik maakte een paar foto's.

Het was een gunstige tijd om een bureaublad te maken waar ik mijn computer op kon zetten, zodat ik mijn foto's kon bewerken. Uit een vreemd gevormd reststuk berken multiplex zaagde ik met mijn nieuwe super schrobzaagje met Japanse vertanding een welgevormd blad en schuurde het glad en rond. Morgen zou ik wel iets bedenken om het vast te maken.

4. Bezoek

Het handwerk had mijn onrust niet verminderd. Ik ging eten maken om niet na te hoeven denken.

Ik voelde dat ik werd bekeken en draaide me om naar de open schuifdeur. Een kat staarde gebiologeerd naar hoe ik vlees sneed.

Ik legde zenen en andere afsnijdsels in een bakje en zette het op de grond. Pas toen ik weer in de bus stond kwam de kat naderbij en schrokte het vlees naarbinnen. Het beestje was niet groot en zag er verwaarloosd uit. Een dunne vacht en kale plekken. Al was hij klein, het was geen jonge kat, leek me. Een katertje, witte vacht met rode partijen en een rode staart. Ik liet expres een stukje vlees op de vloer vallen. De kat sprong bevallig aan boord, nam het in zijn bek en sprong weer naar buiten om het zorgvuldig op te kauwen.

Ik had nog een behoorlijke lap vlees van de vorige dag over en het eind van het liedje was dat we allebei ongeveer de helft kregen.

Terwijl ik buiten mijn avondmaal verorberde lag de kat onder de bus naar me te kijken.

Het verkeer op de weg luwde naarmate de schemer viel. Ik stond net naar de lucht te kijken toen ik de kat gedeceideerd een trap in het talud zag opgaan, oversteken en in de bosjes verdwijnen.

Het begon te regenen. De overstort bruiste water in de rivier. Te onrustig om iets productiefs te doen ging ik naar bed. Het werd weer een nacht van bijna twaalf uur.

Het weer was de volgende dag opgeklaard. Ik zat me bij het ontbijt het hoofd te breken wat ik de kat nu moest geven.

Als hij terug zou komen. Op een of andere manier was ik daar vrij zeker van en bleef een beetje aanrommelen. Ik maakte een scharnierende poot aan het bureaublad en van aluminium hoekprofiel een systeem om het aan een wandkastje te hangen. Best een vondst, ik was er content mee.

Mijn hart sprong op toen ik een mauw hoorde. De kat kondigde zich aan! Ik zette een blikje vis op de vloer van de bus, net bij de deur. Hij bedacht zich niet en begon de olie op te likken. Ik begreep dat hij niet bij het visvlees kon komen door de vorm van zijn bek en deponeerde de inhoud op een bord. Hij at de helft, liet zich naar buiten glijden en begon zich omstandig te wassen.

Er stopte een auto naast ons, lawaaiige mensen stapten uit. Ruziënde kinderen, venijnige ouders. De kat lag onder de bus op een wielophanging en knipoogde naar me. Met twee ogen, dat wel. De onrust hield de bezoekers niet lang op deze plaats, al snel stapten ze weer in, zoefden weg en lieten ons opnieuw de weldadige stilte.

Vanaf het dak van de wagen, waar ik de zonnepanelen aan het neerleggen was, zag ik de kat weer de trap oplopen en aan de andere kant van de weg verdwijnen.